

מסמך 142

מסמך 142

חג הפסח בירושלים

במהלך חודש אפריל פעלו ישוע והשליחים בירושלים. בכל ערב הם יצאו מן העיר ובילו את הלילה בבית עניא. ישוע עצמו בילה לילה אחד או שניים מדי שבוע בירושלים, בביתו של יהודי יווני בשם פִּלְבִּיּוֹס, לשם הגיעו יהודים חשובים רבים על-מנת לשוחח עמו בסתר.

ביומו הראשון בירושלים, נקרא ישוע לבקר בבית חברו משכבר ימים, חנן, מי ששימש בעבר ככוהן הגדול והיה קרוב משפחה של שלומית, אשת זבדיה. חנן שמע על אודות ישוע ותורתו, וכאשר ביקר ישוע בבית הכוהן הגדול, הוא התקבל בהסתייגות גדולה. כאשר הבחין ישוע בקור אשר הפגין חנן, הוא מיד נפנה לעזוב, ואמר בהיפרדו: "אדם משועבד בעיקר לפחד, וחולשתו הגדולה היא הגאווה; האם תבגוד בעצמך ותשתעבד לשני אלה, אשר מחרבים את האושר ואת החירות?" אך חנן כלל לא ענה. המאסטר לא ראה שוב את חנן, עד אשר זה ישב לצד חותנו במשפטו של בן האדם.

1. הוראה במקדש

במהלך החודש הזה, לימדו ישוע או אחד מהשליחים מדי יום במקדש. כאשר המוני חוגגי הפסח היו רבים מכדי להיכנס לשיעור במקדש, קיימו השליחים קבוצות לימוד רבות מחוץ לאזור הקדוש. עיקר המסר שלהם היה כדלקמן:

1. מלכות השמים קרבה.
 2. אם תאמינו באבהותו של האל תוכלו להיכנס בשערי מלכות שמים, וכך תהפכו לבני האל.
 3. האהבה הינה החוק העליון של החיים במלכות – מסירות עילאית לאל ואהבת רעך כמוך.
 4. חוק המלכות הינו ציות לרצון האב, אשר מניב את פירות הרוח בחייו האישיים של האדם.
- ההמונים אשר הגיעו לחגוג את הפסח שמעו את המסר של ישוע, ומאות מהם שמחו לשמע הבשורות הטובות. הכוהנים הגדולים, כמו גם מנהיגי היהודים, הוטרדו עד מאוד מישוע ומשליחיו, והתווכחו בינם לבין עצמם כיצד לנהוג בהם.
- בנוסף להוראה במקדש ובסביבותיו, הן השליחים והן מאמינים נוספים עסקו רבות בעבודה אישית בקרב המוני חוגגי הפסח. אותם גברים ונשים אשר הביעו עניין, נשאו את בשורת ישוע, אשר אותה שמעו בחג פסח הזה אל הקצוות המרוחקים ביותר של האימפריה הרומית, ואף אל המזרח. הייתה זו תחילת התפוצה של בשורת המלכות אל העולם החיצון. עבודתו של ישוע לא הצטמצמה עוד לפלשתינה.

2. זעם האל

עם חוגגי הפסח בירושלים נמנה סוחר יהודי אמיד מכרתים בשם יעקב, אשר פנה לאנדראס וביקש להיפגש עם ישוע בפרטיות. אנדראס ארגן את הפגישה הסודית עם ישוע וקבע אותה לערב המחרת בביתו של פלביוס. אדם זה לא הצליח להבין את אשר לימד המאסטר, והוא הגיע כי רצה ללמוד עוד על מלכות האל. אמר יעקב לישוע: "אבל, רבי, משה והנביאים אשר מקדם אמרו לנו

מסמך 142

כי יהוה הוא אל-קנא, אל זועם וקוצף. הנביאים טענו כי הוא שונא חוטאים, וכי הוא נוקם באלו המפרים את מצוותיו. ואילו אתה ותלמידך מלמדים אותנו כי האל הוא אב אדיב וחומל, אשר כל-כך אוהב את כל בני האדם, עד שהוא מזמין אותם אל מלכות השמים החדשה הזו, אשר אתה טוען כי היא קרבה לבוא."

לאחר שסיים יעקב לומר את דבריו, ענה לו ישוע: "יעקב, היטב סקרת את אשר לימדו הנביאים שמקדם את ילדי אותו דור, על-פי הידוע בימיהם. אבינו אשר בפרדיס הוא בלתי-משתנה. אך המושג שלו צמח למן ימיו של משה, ובחלוף הזמן בימיו של עמוס, ואפילו עד לדורו של הנביא ישעיהו. וכעת, התגשמותי אני בגוף בשר ודם ובאתי על-מנת לגלות את האב בהדר חדש ולהציג את אהבתו ואת חסדו למען בני כל האומות. וככל שבשורת המלכות הזו תלך ותתפשט בעולם, ועמה המסר של שמחה ושל רצון טוב לכל בני האדם, כן תשתפרנה מערכות היחסים במשפחות כל העמים. בחלוף הזמן, תגדל אהבת אבות ובנים לאלה, וכך גם תגדל ההבנה של האהבה אשר אוהב האב שבשמים את ילדיו אשר בארץ. זכור, יעקב, כי אב טוב ואמיתי אינו אוהב רק את כלל משפחתו – כמשפחה – אלא גם אוהב באמת כל אחד ואחד מבניה, כיחיד, ודואג לו ככזה."

לאחר דיון ממושך על אופיו של האב שבשמים, עצר ישוע ואמר: "הן אתה, יעקב, אשר הנך אב לרבים, היטב תדע את אמיתות דבריי." ואמר יעקב: "אבל, מאסטר, מי סיפר לך שאני אב לשישה? כיצד ידעת זאת עליי?" ענה לו המאסטר: "נסתפק בכך שנאמר כי האב והבן יודעים הכול, ואכן רואים הם הכול. ומכיוון שאתה אוהב את ילדיך כמו אב אשר בארץ, כעת עליך לקבל כמציאות את אהבתו של האב שבשמים, ולא רק את אהבתו לכל ילדיו של אברהם, אלא גם לך עצמך, כנשמה יחידה."

או אז המשיך ישוע ואמר: "בשעה שהילדים שלך צעירים ואינם בוגרים דיים, ובשעה שעליך לבקר אותם, הם עלולים לחשוב כי אביהם הוא כועס ומלא זעם. מטעם חוסר בגרותם, הם אינם מסוגלים לראות מעבר לעונש, ואינם מסוגלים להבחין בפעולת התיקון מרחיקת הראות של האב. אבל כאשר אותם ילדים הופכים לגברים בוגרים ולנשים בוגרות, האם לא יהא זה טיפשי מצדם להמשיך ולחשוב, כאשר עשו בצעירותם, במושגים המוקדמים והשגויים האלה על אביהם? כעת, כגברים וכנשים, ראוי שהם יבחינו באהבה אשר אהב אותם אביהם בשעה שהעניש אותם בצעירותם. והאם לא ראוי הדבר כי בחלוף מאות השנים, תיטיב גם האנושות להבין את טיבו האמיתי ואת אופיו האוהב של האב שבשמים? איזה רווח יהיה לכם מדורות על-גבי דורות של הארה רוחנית, אם תמשיכו לראות את האל באופן שבו תיאר אותו משה והנביאים? אני אומר לך, יעקב, באורה הגדול של השעה הזו, כי עליך לראות את האב כפי שלא ראה אותו אף-אחד מאלו אשר באו לפניך. וכאשר תחזה בו כך, תשמח להיכנס בשערי המלכות אשר בה מולך אב כה רחום, ותבקש כי רצון אהבתו ישלוט בחייך מכאן ואילך."

ענה לו יעקב: "רבי, אני מאמין; אני מבקש שתוביל אותי אל מלכות האב."

3. המושג של האל

שנים-עשר השליחים, אשר מרביתם הקשיבו לדיון הזה על אודות טיבו של האל, שאלו את ישוע באותו לילה שאלות רבות על האב שבשמים. במונחים של היום, ניתן לסכם את תשובותיו של המאסטר לשאלות האלה כדלקמן:

ישוע גער קלות בשנים-עשר, ובסיכומו של דבר אמר: האם אינכם מכירים את מסורות ישראל הנוגעות להתפתחות הרעיון של יהוה? האם אתם בורים באשר לדוקטרינה של התורה על אודות האל? ואז לימד המאסטר את השליחים על התפתחות מושג האלוהות לכל אורך התפתחות העם היהודי. הוא הפנה את תשומת ליבם לשלבים הבאים של התפתחות רעיון האל:

מסמך 142

1. יהוה – אל השבטים של חצי האי סיני. זה היה המושג הפרימיטיבי של האלוהות, אשר העלה אותו משה לדרגה הגבוהה יותר של אדוני אלוהי ישראל. האב שבשמים תמיד יקבל את סגידתם הכנה של ילדיו אשר בארץ, בלא-תלות בשיעור פשטות מושגיהם על אודות האלוהות, או בשם שבו הם משתמשים על-מנת לסמל את טיבו האלוהי.

2. העליון. זהו המושג על אודות האב שבשמים אשר עליו הכריז מלכי-צדק בפני אברהם, ואשר לאחר מכן הופץ למרחקים משלם על-ידי אלו אשר האמינו ברעיון המורחב הזה של האלוהות. אברהם ואחיו עזבו את אור בשל ביסוסו של פולחן השמש, והם הפכו למאמינים בתורתו של מלכי-צדק על "אל עליון" – האל הגבוה ביותר, העליון. המושג הזה על אודות האל היה מושג משולב אשר מיזג בין הרעיונות הקודמים אשר נפוצו במסופוטמיה לבין הדוקטרינה על אודות הגבוה ביותר, העליון.

3. אל שדי. בראשית ימיהם של העברים, רבים סגדו לאל שדי, המושג המצרי של אל השמים, אשר על אודותיו הם למדו בתקופת השבי שלהם בארץ הנלוס. הרבה לאחר תקופתו של מלכי-צדק, התמזגו כל שלושת המושגים הללו ונוצרה הדוקטרינה של האלוהות הבוראת, אדוני אלוהי ישראל.

4. אלוהים. התורה על אודות שילוש פרדיס נשתמרה עוד מימיו של אדם. הלא תזכרו כיצד מתחילה התורה בקביעה כי "בראשית ברא אלוהים את השמים ואת הארץ"? דבר זה מצביע על כך שכאשר נכתב הפסוק, כללה דת אבותינו את המושג על אודות שלושה אלים באחד.

5. יהוה העליון. עד לימיו של ישעיהו, התרחבו האמונות האלה על אודות האל לכדי מושג של בורא אוניברסאלי, אשר היה בעת ובעונה אחת כל-יכול ורחום-בכל. ומושג מתפתח ומתרחב זה של האל החליף למעשה את כל הרעיונות אשר קדמו לו בדת אבותינו.

6. האב שבשמים. וכעת אנו מכירים את האל כאבינו שבשמים. הלימוד שאנו מלמדים מציע דת שבה המאמין הינו בן האל. אלה החדשות הטובות של בשורת מלכות השמים. במקביל לאב מתקיימים הבן והרוח; וההתגלות של טיבן וסעדן של אלוהויות פרדיס אלה תמשיך להתרחב ולהאיר בנצח העידנים אשר יבוא, את התקדמותם הרוחנית הנצחית של בני האל המרקיעים. בכל עת ובמהלך כל העידנים, מכירה הרוח השוכנת בכל אדם בסגידת האמת שלו – ככל שזו נוגעת להתקדמותו הרוחנית היחידנית – כמחווה של כבוד כלפי האב שבשמים.

השליחים מעולם לא הוכו בתדהמה שכזאת, כפי שאירע בעת שהם האזינו לסיפור התפתחותו של מושג האל במוחותיהם של יהודי הדורות הקודמים; הם היו מבולבלים מדי מכדי לשאול שאלות. ובשעה שהם ישבו מול ישוע בדממה, המשיך המאסטר: "ואילו קראתם בתורה, הייתם יודעים את האמיתות האלה. האם לא קראתם בספר שמואל, ככתוב: 'וַיִּסַּף אֶף יְהוָה לְחָרוֹת בְּיִשְׂרָאֵל; וַיִּסֶּת אֶת דָּוִד בֶּהֶם לְאִמּוֹר, לֶךְ מִנָּה אֶת יִשְׂרָאֵל וְאֵת יְהוּדָה? וְהַדְּבַר הַזֶּה לֹא הָיָה מִזֶּמֶר, מִשּׁוֹם שְׂבִימִיּוֹ שֶׁל שְׁמוּאֵל הָאֲמִינוֹ יִלְדֵי אֲבֹרָהָם בְּאֵמֶת כִּי יְהוָה בְּרָא הֵן אֶת הַטּוֹב וְהֵן אֶת הָרָע. אֲךָ כֹּאשֶׁר סוֹפֵר אַחֵר תֹּאֵר אֶת הַמְּאֻרְעוֹת הָאֵלֶּה מֵאַחֵר יוֹתֵר, לְאַחֵר הַתְּרַחְבוֹת הַמוֹשֵׁג הַיְּהוּדִי שֶׁל טִיב הָאֵל, הוּא לֹא הֵעֵז לִיַּחֵס אֶת הָרֹעַ לַיהוָה; וּלְפִיכָךְ כָּתַב: 'וַיַּעֲמֵד שָׁטָן עַל יִשְׂרָאֵל; וַיִּסֶּת אֶת דָּוִד לְמָנוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל.' הָאֵם לֹא תוֹכְלוּ לְהַבְחִין כִּי פִסּוּקֵי תוֹרָה מַעִין אֵלּוֹ בְּכַתְבֵי הַקּוּדֶשׁ מֵרֵאִים בְּבִירוֹר כִּיצַד הַמְּשִׁיחַ הַמוֹשֵׁג שֶׁל טִיבוֹ שֶׁל הָאֵל לְצִמּוֹחַ מְדוּר אֶחָד לְמִשְׁנָהוּ?

"שוב, הייתם צריכים להבחין כיצד התרחבה ההבנה בדבר החוק האלוהי בד בבד עם ההתרחבות של המושגים על האלוהויות. כאשר יצאו בני ישראל ממצרים, בימים שלפני ההתגלות הנרחבת יותר של יהוה, ניתנו להם עשר דברות, ואלה היו דבר החוק ממש, עד להגעתם אל הר סיני. ואלה היו עשר הדיברות:

מסמך 142

1. לא תשתחוו לאל אחר, כי יהוה אל קנא הוא.
2. אלוהי מסכה לא תעשה לך.
3. שמור את חדש האביב, ועשית פסח ליהוה אלוהיך.
4. קדש לי כל בכור פטר כל רחם, בבני ישראל באדם ובבהמה. לי הוא, אמר יהוה.
5. ששת ימים תעבד, וביום השביעי תשבות.
6. זכור חג הקציר בכורי מעשיך וחג האסיף בצאת השנה, באספך את מעשיך מן השדה.
7. לא תשחט על חמץ דם זבחי.
8. ולא ילין חלב חגי עד בקר.
9. ראשית בכורי אדמתך, תביא בית יהוה אלוהיך.
10. לא תבשל גדי בחלב אמו.

"ואז, בתוככי ברקים ורעמים של הר סיני, נתן להם משה עשר דיברות חדשות, אשר בוודאי כולכם תסכימו כי הן ראויות יותר ללוות את המושג הרחב יותר של יהוה כאלוהות. האם לא שמתם לב אף-פעם כי הדיברות האלה נרשמו בתורה פעמיים, וכי בפעם הראשונה הם נצטוו לשמור על השבת כאות ליציאת מצרים, ואילו מאוחר יותר הסיבה לשמירת השבת צוינה כהכרה בעובדת הבריאה, אות לאמונותיהם המתקדמות יותר של אבותינו?

"ואז, הלוא תזכרו כי שוב – בימי ההארה הרוחנית הנרחבת יותר של ישעיהו – שונו עשר הדברות השליליות האלה לכדי חוק אחד חיובי, חוק של אהבה, הציווי לאהוב את אדוני אלוהיך בכל מאודך ואת רעך כמוך. ואף אני מכריז בפניכם כי חוק עליון זה של אהבה לאל ולאדם הינו חובתו היחידה של האדם."

וכאשר סיים את דבריו, איש לא שאל דבר. והם הלכו לדרכם, כל אחד לשנת הלילה שלו.

4. פלביוס והתרבות היוונית

מכיוון שפלביוס לא נימול ואף לא הוטבל, נחשב היהודי היווני לגר אשר בשער; ומכיוון שהוא אהב מאוד חפצי אמנות ופיסול יפים, הבית אשר בו התגורר בירושלים היה מבנה יפהפה. בית זה קושט באוצרות יקרי הערך שאותם הוא אסף פה ושם במסעותיו בעולם. כאשר הוא חשב לראשונה להזמין את ישוע אל ביתו, הוא חשש שמא המאסטר ייעלב למראה הצלמים לכאורה. אך פלביוס הופתע לטובה, כאשר ישוע נכנס לבית ובמקום לגעור בו על הפסלים והצלמים, אשר לכאורה נקשרו לעבודת אלילים, הוא הפגיון עניין רב באוסף כולו ושאל שאלות הערכה רבות באשר לכל פריט ופריט, זאת בעוד שפלביוס מלווה אותו מחדר לחדר ומראה לו את הפסלים החביבים עליו.

המאסטר ראה כי מארחו נבוכ למראה חיבתו לחפצי האמנות; ולפיכך, לאחר שסיימו לסקור את האוסף כולו, אמר ישוע: "למה זה תצפה שאגער בך בשל העובדה כי אתה מעריך את יפי החפצים אשר נבראו על-ידי אבי ואשר נוצרו בידיו האמונות של אדם? האם משום שמשה ביקש פעם ללחום

בסגידה לאלילי שווא, חייבים כל בני האדם לעוות פניהם אל מול יצירה מהודרת ויפה? אומר אני לך, פלביוס, כי ילדיו של משה לא הבינו אותו כראוי, ואפילו כעת הם יוצרים דיוקנאות שווא מן האיסורים אשר הטיל על צלם ותמונה על מה שבשמים ובארץ. אך אפילו אילו הטיל משה איסורים מעין אלה על האנשים החשוכים של אותם הימים, מה לדבר הזה ולימינו אנו, ימים שבהם מתגלה האב שבשמים כשליט הרוח האוניברסאלי של הכול? פלביוס, הנני מכריז כי במלכות הקרבה לא ילמדו עוד 'לא תסגוד לזה ולא תסגוד לזה'; וכי האנשים לא יעסיקו עוד את עצמם במצוות של אל-תעשה את זה או היזהר עשות את זה. כי אם, כולם ימלאו אחר ציווי עליון אחד. והדבר, חובתו העליונה של האדם המתבטאת בשתי זכויות נעלות: סגידה כנה לבורא האינסופי, אב פרדיס, ושירות אוהב אשר מוענק לאחיו של האדם. אם תאהב את רעך כמוך, אכן תדע כי אתה בן האל.

"אכן צדק משה בניסיונותיו לעמוד אל מול פולחן האלילים, בעידן שבו אבי לא היה מובן היטב, אך בעידן העתיד לבוא, יתגלה האב בחייו של הבן; והתגלות חדשה זו של האל תימנע לעד את הבלבול בין האב הבורא לבין אלילי אבן או פסלי זהב וכסף. מכאן ואילך, רשאי האדם הנבון ליהנות מאוצרות האמנות, מבלי לבלבל בין ההערכה החומרית הזו ליופי לבין הסגידה לאב בפרדיס, שירות האל של כל הדברים ושל כל ההוויות."

פלביוס האמין לכל אשר לימד אותו ישוע. ביום המחרת, הוא ירד אל בית עניא אשר בעבר הירדן והוטבל בידי תלמידיו של יוחנן. זאת הוא עשה משום שבעת ההיא שליחו של ישוע עדיין לא הטבילו את המאמינים. עם שובו לירושלים, ערך פלביוס סעודה גדולה לכבוד ישוע, ואליה הזמין שישים מחבריו. ורבים מן האורחים הללו הפכו אף הם למאמינים בבשורת המלכות הקרבה.

5. הדרשה על אודות ההבטחה

אחת מן הדרשות הגדולות אשר נשא ישוע בשבוע הפסח הזה, ניתנה בתשובה לשאלה אשר הגיעה מאחד המאזינים, אדם מדמשק. אדם זה שאל את ישוע: "אבל, רבי, כיצד נדע בביטחון כי נשלחת מעם האל, וכי אכן נוכל לבוא בשעריה של המלכות אשר אתה ושליחך מצהירים כי היא קרבה לבוא?" על כך ענה לו ישוע:

"באשר למסר שלי ולמה שמלמדים שליחי, ראוי לכם לשפוט אותם על-פי פירותיהם. אם אנחנו מכריזים בפניכם על אמיתות הרוח, כי אז תעיד הרוח אשר בלבכם על אמיתות המסר. באשר למלכות ולוודאות העובדה כי האב שבשמים יקבל אתכם אליה, הרשו לי לשאול אתכם, איזה מן האבות הראויים והנדיבים אשר ביניכם ישמור את בנו במתח ובחרדה באשר למעמדו במשפחה ולביטחון שלו בחיבת האב כלפיו? האם אתם, האבות אשר בארץ, נהנים לענות את בניכם ולגרום להם להימצא בחוסר-וודאות באשר למקומם בלבבותיכם האנושיים? אף אביכם שבשמים אינו משאיר את ילדי הרוח המאמינים שלו באי-וודאות באשר למקומם במלכות. אם תקבלו את האל כאביכם, כי אז אכן הייתם בני האל. ואם הנכם בנים, מעמדכם איתן ובטוח בכל הנוגע להיותכם בנים אלוהיים ונצחיים. אם תאמינו למילותיי, כי אז תאמינו לו, לשולחי, ובכך שתאמינו באב, הבטחתכם את אזרחותכם האלוהית. אם תעשו כרצון האב שבשמים, לעולם תצליחו בחיי ההתקדמות הנצחיים של מלכות אלוה.

"תעדנה רוחכם והרוח העליונה כי אתם אכן הנכם ילדי האל. ואם אתם ילדי האל, כי אז נולדתם מרוחו של האל; וכל אשר נולד מן הרוח, יוכל בכוחות עצמו להתגבר על כל הספקות. וזהו הניצחון אשר כובש את כל אי הוודאות, וזהו אף אמנותכם.

"וכך תיאר הנביא ישעיהו את אותם ימים: 'עד יִעָרָה עֲלֵינוּ רוּחַ מְרוֹם, וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצִּדְקָה שְׁלוֹם וְעֲבוֹדַת הַצִּדְקָה הַשְׁקֵט וְנִבְטַח עַד עוֹלָם'. ואנוכי אשמש כבטוחה עבור כל אלה אשר יאמינו באמת ובתמים בבשורה הזו, ההבטחה כי יתקבלו אל חסדי הנצח של מלכות אבי. על-כן, אתם, המאזינים

מסמך 142

השומעים את המסר הזה ומאמינים בבשורת המלכות זו, אתם הנכם בני האל, ולכם חיי נצח; ותהא העובדה שאתם אוהבים בכנות זה את זה לתעודה לעולם כולו כי נולדתם מן הרוח.

המוני המאזינים נותרו לצד ישוע במשך שעות רבות, שאלו שאלות והאזינו רוב קשב לתשובותיו המנחמות. אפילו השליחים התחזקו מן האופן שבו לימד ישוע את בשורת המלכות באופן עוצמתי ובטוח יותר. התנסות זו בירושלים מילאה את השנים-עשר בהשראה רבה. זו הייתה להם הפעם הראשונה שבה הם באו במגע עם קהל כה עצום, והם למדו שיעורים יקרי-ערך רבים אשר מאוחר יותר סייעו להם רבות בעבודתם.

7. המפגש עם ניקודמוס

ערב אחד הגיע אל ביתו של פלביוס אדם בשם ניקודמוס על-מנת לפגוש את ישוע. היה זה אדם עשיר ובא בימים אשר נמנה עם חברי הסנהדרין היהודית. הוא שמע רבות על אודות תורתו של הגלילי הזה, ולפיכך הלך אחר-צהריים אחד להאזין לו כאשר לימד בחצרות המקדש. אילו היה יכול, היה הולך לשמוע את ישוע מלמד לעיתים תכופות יותר, אך הוא חשש שמא יראו אותו המאזינים, משום שבאותה עת מנהיגי היהודים כבר היו חלוקים עד כדי כך עם ישוע, עד ששום חבר בסנהדרין לא חפץ להיות מזוהה עמו בכל אופן פומבי שהוא. לפיכך ביקש ניקודמוס מאנדראס לראות את ישוע בפרטיות לאחר רדת הליל ודווקא בערב הזה. כאשר החל המפגש, היו פטרוס, יעקב ויוחנן בגנו של פלביוס, אך לאחר מכן הם נכנסו כולם אל הבית, שם נמשכה הדרשה.

ישוע קיבל את ניקודמוס ללא הפגנת משוא-פנים; בשעה ששוחח עמו, הוא כלל לא התפשר או ניסה לשכנע. המאסטר כלל לא ניסה לדחות את המבקר החשאי, ואף לא היה ציני כלפיו. בכל מגעיו עם המבקר הנכבד היה ישוע שליו, כן ומכובד. ניקודמוס לא בא כנציגה הרשמי של הסנהדרין; הוא בא לפגוש בישוע אך ורק בשל העניין האישי והכן שלו בתורתו של המאסטר.

כאשר הציג אותו פלביוס, אמר ניקודמוס: "רבי, אנחנו יודעים שאתה הנך מורה אשר נשלח על-ידי האל, משום שאדם מן השורה לא יכול היה ללמד, אלא כאשר האל מצוי עמו. ואני משתוקק ללמוד עוד על תורתך באשר למלכות הקרבה."

ענה ישוע לניקודמוס: "אמן, אמן אומר לך ניקודמוס. לא יוכל אדם לחזות במלכות האל, אלא אם כן ייוולד ממעל." ענה לו אז ניקודמוס: "אבל כיצד זה יוכל אדם להיוולד מחדש לעת זקנה? הרי לא יוכל להיכנס בשנית אל רחם אמו."

אמר לו ישוע: "ואף-על-פי-כן, הנני מכריז בפניך, כי לא יוכל אדם לבוא בשערי מלכות האל, אלא אם כן ייוולד מן הרוח. זה אשר נולד מן הבשר, בשר הוא, וזה אשר נולד מן הרוח, רוח הוא. אך אל לך להתפלא על כי אמרתי לך כי עליך להיוולד ממעל. כאשר נושבת הרוח, אתה שומע את רשרוש העלים, אך את הרוח לא תראה – לא מנין היא באה ולא אנה תלך – וכך גם באשר לכל אלו הנולדים מן הרוח. בעיני הגוף תוכל לחזות במופעי הרוח, אך לא תוכל להבחין ברוח עצמה."

ענה לו ניקודמוס: "אך אינני מבין – כיצד זה ייתכן?" אמר ישוע: "הייתכן כי אתה מורה בישראל ואינך בקיא בכל אלה? לכן, מחובתם של אלו המכירים את מציאויות הרוח לגלות את הדברים הללו לאלה אשר מבחינים במופעי עולם החומר לבדם. אך, האם תאמין לנו, אם נספר לך על אמיתות שמעיות? האם יש לך, ניקודמוס, די אומץ על-מנת להאמין במי שירד משמיים, ואף בבן האדם?"

אמר ניקודמוס: "אך כיצד אוכל להתחיל לאחוז ברוח זו, אשר עתידה לחולל בי מהפך כהכנה לכניסתי למלכות?" ענה ישוע: "רוח האב שבשמים שוכנת זה מכבר בתוכך. אילו רק תיתן לרוח זו של מעלה להוביל אותך, במהרה תתחיל לראות בעיני הרוח, ואז, כאשר תבחר למלא בלב שלם אחר הנחיית הרוח, אתה תיוולד מן הרוח, לפי שתכלית חיך היחידה תהא לעשות את רצון אביך שבשמים. וכאשר יתברר לך כי נולדת מן הרוח, וכי אתה שוכן בשמחה במלכות האל, יתחילו חיך לשאת שפע פירות רוח בחיי היומיום שלך."

ניקודמוס אכן היה כן. הוא התרשם עד מאוד, אך עזב מבולבל. ניקודמוס הצליח בתהליך ההתפתחות העצמי שלו, הוא ניחן בשליטה-עצמית, ואפילו באיכויות מוסריות גבוהות. הוא היה מעודן, אגואיסטי וזולתני; אך הוא לא ידע כיצד להכפיף את רצונו לרצון האב האלוהי, כפי שילד קטן מוכן למלא אחר הנחייתו של אב ארצי חכם ואוהב, על-מנת להפוך באמת לבנו של האל, ליורש מתקדם של מלכות הנצח.

אך ניקודמוס אזר אמונה מספקת על-מנת להיאחז במלכות. הוא מחה חלושות בשעה שעמיתיו בסנהדרין ביקשו להרשיע את ישוע ללא שימוע; מאוחר יותר, יחד עם יוסף מן הרמתים, הוא הרהיב עוז, הודה באמונתו ואף תבע את גופתו של ישוע, אפילו בעת שרוב תלמידיו של ישוע נסו מפחד למראה הסבל והמוות הסופיים של המאסטר שלהם.

7. השיעור על המשפחה

לאחר התקופה העמוסה של הוראה ועבודה אישית במהלך שבוע הפסח בירושלים, בילו ישוע ושליחיו את יום רביעי שלאחר מכן במנוחה בבית עניא. אותו אחר-צהריים שאל תומאס שאלה אשר הולידה תשובה ארוכה ומועילה. אמר תומאס: "מאסטר, ביום שהסמכת אותנו כשגריריה של המלכות, אמרת לנו דברים רבים, והנחית אותנו כיצד עלינו לחיות בחיינו האישיים, אך מה עלינו ללמד את ההמונים? כיצד ראוי שיחיו האנשים האלה בשעה שתתגשם המלכות ביתר שאת? האם ראוי הדבר כי תלמידך יהיו אדונים לעבדים? האם ראוי שמאמינך ידבקו בעוני וימנעו מלהחזיק ברכוש? האם ראוי שישלטו רק הרחמים, ויבוא קץ לחוק ולצדק?" ישוע והשנים-עשר בילו את כל אותו אחר-צהריים ואת כל אותו הערב, לאחר הארוחה, בדיון בשאלותיו של תומאס. לצורך תכלית מסמך זה, הננו מציגים את הסיכום הבא של מה שהנחה המאסטר:

ראשית, ישוע ביקש להבהיר לשליחיו כי הוא עצמו חי חיים ייחודיים על-פני האדמה, וכי הם, השנים-עשר, התבקשו להשתתף בהתנסות המתת של בן האדם; וכשותפים לה, אף הם נדרשים לקבל על עצמם את המגבלות ואת החובות המיוחדות של התנסות המתת הכוללת. הייתה בכך רמיזה סמויה כי בן האדם היה האדם היחיד אשר חי אי-פעם על-פני האדמה, אשר היה מסוגל בעת ובעונה אחת לראות ממש אל תוך לבו של האל ועמוק אל תוך נשמת האדם.

ישוע הסביר בפשטות כי מלכות השמים הינה התנסות אבולוציונית אשר מתחילה כאן, על-פני האדמה, ומתקדמת במעלה סדרה של תחנות חיים עד לפרדיס. במהלך הערב הוא בהחלט קבע כי בשלב עתידי כלשהו של התפתחות המלכות הוא יחזור לבקר בעולם, מתוך עוצמה רוחנית ומתוך תפארת אלוה.

לאחר מכן הוא הסביר כי "רעיון המלכות" אינו בהכרח הדרך הטובה יותר להדגים את הקשר בין האדם לאל; וכי הוא השתמש במטבע לשון מעין זה משום שהיהודים ציפו למלכות, ומשום שיוחנן הטיפף במונחים של המלכות הקרבה. אמר ישוע: "האנשים של עידן אחר ייטיבו להבין את בשורת המלכות כשזו תוצג במונחים אשר מתארים מערכת יחסים משפחתית – כאשר האדם מבין את הדת כלימוד על אבהותו של האל ועל אחוות האדם, על היותו בן האל." אז דרש המאסטר באריכות על אודות המשפחה הארצית כמקבילה למשפחה השמימית, וניסח מחדש את שני חוקי

מסמך 142

החיים הבסיסיים: הציווי הראשון של אהבה לאב, ראש המשפחה, והציווי השני של אהבה הדדית בין הילדים עצמם, ואהבת לרעך כמוך. ואז הוא הסביר כי איכות שכזו, של אהבה בין אחים, תמיד מתבטאת בשירות זולתני ואוהב לחברה.

לאחר מכן, החל הדיון הזכור על אודות מאפייניהם הבסיסיים של חיי המשפחה, והאופן שבו הם ישימים לקשר הקיים בין האל לבין אדם. ישוע קבע כי משפחה אמיתית מבוססת על שבע העובדות הבאות:

1. עובדת הקיום. מערכות היחסים בטבע, והמופעים המקבילים להן אצל בני האדם, קשורים למשפחה: ילדים יורשים מהוריהם תכונות מסוימות. מקורם של הילדים בהוריהם; קיום האישיות תלוי בפעולה ההורית. מערכת היחסים בין האב לילד הינה חלק אינהרנטי בטבע בכללותו, וממלאת את כל אשר חי וקיים.

2. ביטחון והנאה. אבות אמיתיים נהנים עד מאוד לספק את צרכי ילדיהם. אבות רבים לא מסתפקים רק בסיפוק רצונותיהם של הילדים, אלא נהנים גם מסיפוק הנאותיהם.

3. חינוך ואימון. אבות חכמים מתכננים בקפדנות את חינוכם של בניהם ובנותיהם, ובצעירותם הם דואגים לאמן אותם כראוי ולהכין אותם לאחריות הגדולה יותר אשר תיפול בחלקם בהמשך חייהם.

4. משמעת וריסון. אבות מרחיקי-ראות גם דואגים להקנות את המשמעת, ההנחיה, התיקון, ולעיתים אף הריסון, הנדרשים לצאצאיהם הבלתי-מנוסים.

5. חברות ונאמנות. האב האוהב מקיים דיאלוג קרוב ואוהב עם ילדיו. אונזיו לעולם כרויות על-מנת לשמוע את בקשותיהם; לעולם הוא מוכן לחלוק עמם את קשייהם, ולסייע להם להתגבר עליהם. האב מפגין עניין עילאי ברווחת צאצאיו, באשר היא.

6. אהבה וחסד. אב חומל אוהב בחופשיות; אבות אינם נוטרים לילדיהם ואינם נוקמים בהם. אבות אינם כמו שופטים, אויבים, או נושים. משפחות אמיתיות נבנות על בסיס של סובלנות, סבלנות וסלחנות.

7. דאגה לעתיד. אבות אשר בארץ אוהבים להותיר ירושה לילדיהם. המשפחה ממשיכה מדור אחד לדור הבא אחריו. המוות מסמל אך ורק את סופו של דור אחד, ואת תחילתו של דור אחר. המוות מסיים את חיי היחיד, אך לא בהכרח את חיי המשפחה.

המאסטר דן ביישומן של עובדות אלה, על אודות חיי המשפחה, מערכת היחסים בין האדם, הילד אשר בארץ, לבין האל, אב פרדיס. וזו הייתה מסקנתו: "אני מכיר בשלמותה את מערכת היחסים הזו בין הבן לאב, משום שאת כל מה שאתם נדרשים להשיג בעתיד הנצח, אני כבר הגשמתי כעת. בן האדם מוכן להרקייע לימין האב, ולפיכך נפתח בי עבורכם נתיב רחב עוד יותר על-מנת לראות את האל, ועל-מנת שתהפכו, כאשר תשלימו את התקדמותכם הנפלאה, להיות מושלמים, ממש כשם שאביכם שבשמים מושלם הוא."

כאשר שמעו השליחים את המילים המבהילות האלה, הם זכרו בהכרזותיו של יוחנן ביום הטבלת ישוע, והם אף זכרו בהתנסות זו, כאשר הטיפו ולימדו לאחר מותו של המאסטר ותחייתו מן המתים.

מסמך 142

ישוע הינו בן אלוה, בן אשר זכה למלוא האמון של האב האוניברסאלי. הוא היה עם האב והבין אותו לגמרי. וכעת הוא חי את חיי הארציים למלוא שביעות רצונו של האב, והתגשמות זו, בגוף בשר ודם, אפשרה לו להבין לגמרי את האדם. ישוע היה האדם המושלם; הוא הגיע למושלות כזו באופן שבו עתידים כל המאמינים האמיתיים להגיע אליה, בו ודרכו. ישוע גילה לאדם אל של מושלמות, והציג את עצמו בפני האל כבן העולם אשר הפך למושלם.

ואף כי ישוע דרש במשך מספר שעות, תומאס עדיין לא היה שבע-רצון, ואמר: "אבל מאסטר, האב שבשמים לא תמיד נוהג כלפינו נדיבות וחסד. פעמים רבות אנחנו סובלים על-פני האדמה, ותפילותינו לא תמיד נענות. איזו משמעות ממה שלימדת איננו מצליחים לתפוש?"

השיב ישוע: "תומאס, תומאס, כמה זמן יעבור עד שתוכל להאזין באוזני הרוח? כמה זמן יחלוף בטרם תבחין בכך שמלכות זו רוחנית היא, וכי אבי אף הוא הינו הוויה רוחנית? האם אינך מבין כי אנכי מלמד אותך כלמד ילד של רוח במשפחת הרוחות אשר בשמים, שבה אבי, העומד בראשה של משפחה זו, הינו רוח אינסופית ונצחית? האם לא תרשו לי להשתמש במשפחה הארצית כדוגמה למערכות היחסים השמימיות, בלא ליישם את זה השיעור כפשוטו על ענייני החומר? האם לא תוכלו להפריד בדעתכם בין מציאויות הרוח של המלכות לבין בעיות החומר, החברה, הכלכלה והפוליטיקה של התקופה? מדוע זה תתעקשו לתרגם את דבריי בשפת הרוח לשפת הגוף, רק משום שאני משתמש ביחסים נפוצים ופשוטים להמחשת דבריי? ילדיי, אני מפציר בכם להפסיק ליישם את מה שאלמד על מלכות הרוח, על הזהומה של העבודות, העוני, הבתים והאדמות, ועל הבעיות החומריות האנושיות הנוגעות לשוויון ולצדק. עניינים זמניים אלה אכן נוגעים לאנשים בעולם, ובמידה מסוימת אף נוגעים לכל בני האדם, אך אתם נקראתם לייצג אותי בעולם, ממש כשם שאני מייצג את אבי. אתם הנכם שגריריה הרוחניים של מלכות רוחנית, נציגיו המיוחדים של אב הרוח. וראוי שכבר אוכל ללמד אתכם כבוגרים לכל דבר וענין במלכות הרוח. האם לעד אהיה חייב לפנות אליכם כאל ילדים? האם לא תגדל הבנתכם הרוחנית? אף-על-פי-כן, אני אוהב אתכם ואתאזר בסבלנות, אפילו עד לרגע האחרון שלי בגוף. ואפילו אז תלך רוחי לפניכם בכל העולם."

8. בדרום יהודה

עד סוף חודש אפריל גדלה מאוד ההתנגדות לישוע בקרב הפרושים והצדוקים, עד כי המאסטר ושליחיו החליטו לעזוב את ירושלים לזמן-מה, וירדו דרומה לעבוד בבית לחם ובחברון. הם בילו את כל חודש מאי בעבודה אישית בערים האלה, ובקרב תושבי הכפרים שבסביבה. במסע הזה לא קוימו עצרות פומביות, אלא רק עבודה מבית לבית. בזמן שהשליחים לימדו את הבשורה וסעדו את החולים, בילו ישוע ואבנר חלק מהתקופה הזו בעין-גדי בביקור בקהילת הנזירים. מקרב קבוצה זו יצא יוחנן המטביל, ובראשה עמד אבנר. רבים מן האחים במסדר הנזירים הפכו למאמינים בישוע, אך רוב הגברים הסגפניים והמוזרים הללו סירבו לקבל אותו כמורה משמים, זאת משום שהוא נמנע מללמד צומות ושיטות סיגוף-עצמי אחרות.

האנשים באזור הזה לא ידעו שישוע נולד בבית לחם. הם, כמו רבים מתלמידיו, שיערו שהמאסטר נולד בנצרת, אך השנים-עשר ידעו את העובדות האלה לאשורן.

המסע הזה בדרום יהודה היה פרק זמן של מנוחה, שבו הם ראו ברכה בעמלם; נשמות רבות נוספו למלכות. עד לראשון בחודש יוני שככה התסיסה בירושלים באופן כזה שהמאסטר והשליחים שבו אליה על-מנת ללמד ולסעוד מאמינים.

ואף כי ישוע והשליחים בילו את כל חודש יוני בירושלים ובסביבותיה, בתקופה הזו הם לא קיימו עצרות לימוד פומביות. על-פי רוב, הם חיו באוהלים שאותם הם נטו בגן מוצל, גן אשר באותם ימים נקרא גת שמנים. הגן הזה מוקם על מדרונותיו המערביים של הר הזיתים, לא הרחק מנחל

מסמך 142

קידרון. את השבתות ואת סופי השבוע הם בילו על-פי-רוב עם אלעזר ועם אחיותיו בבית עניא. רק פעמים ספורות ישוע בא בשערי ירושלים, אך קהל מתעניינים גדול יצא אליו לבקרו בגת שמנים. ערב שישי אחד, באו ניקודמוס ואדם בשם יוסף מן הרמתים לבקר את ישוע, ולאחר שהם עמדו אל מול אוהל, הם חזרו על עקבותיהם בשל פחדם. כמובן שהם עצמם לא תפשו שישוע ידע על כל מעשיהם.

כאשר מנהיגי היהודים למדו על שובו של ישוע לירושלים, הם התכוננו לעצרו; אך כאשר הבחינו שאיננו מקיים עצרות פומביות, הם הסיקו שפחד מן המהומה אשר הקימו קודם לכן, והחליטו להתיר לו להמשיך לפעול באופן פרטי באין מפריע. וכך התקדמו העניינים בשקט, עד לימים האחרונים של חודש יוני, כאשר אחד מחברי הסנהדרין, אדם בשם שמעון, אימץ באופן פומבי את תורתו של ישוע, זאת לאחר שהצהיר על כך בעצמו בפני מנהיגי היהודים. מיד כמה סערה חדשה, והדרישה לעצור את ישוע התעצמה, עד כדי כך שהמאסטר החליט לסגת אל ערי השומרון והדקפוליס.